

[Rasmussen (Gylling).]

samme. Det er et Princip, som i hvert Fald vi fra vor Side aldrig har kunnet godkende og heller ikke ønsker at godkende ved denne Lejlighed.

I det sidste Afsnit kommer man til det, man kalder Skattelettelse, og dér er det jo meget rigtigt, at man er i Stand til ved at gennemføre Grundskyld i det Omfang, her er Tale om, at lette Skatten meget betydeligt. Det er givet, men paa den anden Side er der heller ikke taget Hensyn til de Forhold, hvorunder vort Samfund eksisterer i Dag og ogsaa vil komme til at eksistere under i kommende Tider, saa at det sikkert vil komme til at gaa ud over en Række af de Mennesker, som vi fremdeles maa mene, at det bliver nødvendigt for Samfundet ogsaa i kommende Tider økonomisk at vise Hensyn.

Derfor maa jeg nøjes med at sige, at vi kan ikke deltage i Arbejdet paa Gennemførelsen af dette Lovforslag nu, vi maa betragte det som et Slag i Luften som sædvanligt, naar man fremsætter Forslag af det Omfang, der her er Tale om, som man i Forvejen er fuldt vidende om ikke kan gennemføres i Tinget. Derfor maa vi mene, at det var bedre, om Retsforbundet vilde være villigt til at gennemføre det stykkevis, vi gentagne Gange har gjort Forsøg paa at faa gennemført her i Tinget. Der har ikke været nogen særlig Anstrengelse fra de Herrens Side for at deltage i et saadant sagligt Arbejde.

J. S. Foget: Naar man møder Retsforbundets Agitatorer ude i Marken, siger de som Regel, at de er mod Socialisering og mod Socialdemokratiet, men man har vel næppe nogen Sinde her i Tinget mødt et Forslag af større Socialiseringsart end netop dette. Man forlanger, at hele Grundværdien, altsaa hver Tomme Jord, Landmanden ejer, skal inddrages til Fordel for det offentlige, endda uden Vederlag. Med andre Ord et nyt Stavnsbaand, som man ønsker at indføre for Landbrugets Vedkommende.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen udtalte i sin Forelæggelsestale — jeg beder om Tilladelse til et Par korte Citater —:

„Jordværdien skal tilfalde Fællesskabet, saaledes at Jorden ikke kan sælges og ikke kan behæftes frit“.

Man skulde næsten tro, at det ærede Medlem havde staaet i Lære hos Nazismen. Man forlanger, at Grundejerne — altsaa i Landbruget — skal betale 4½ pCt. af den samlede Grundskyld ud over, hvad der

hidtil er betalt, og man vil paa Forhaand sikre sig, at al offentlig tilgængelig Jord og fredede Arealer ikke paalignes samme Grundskyld, som den eventuelle fremtidige Statsforpagter skal betale. Det ærede Medlem udtalte videre:

„Ved fuld Grundskyld inddrages hele Grundværdien, og denne Værdi fortages for Grundejerne. For mig er det ligetil, at dette Tab ikke alene kan paalignes Grundejerne, men at ogsaa de, som gennem Pant er interesserede i Værdierne, maa deltage.“

Dette er rene Ord for Pengene, og holdt det ærede Medlem sig hertil, var det saa ligetil, da kunde enhver se, hvad det er, man vil byde paa. Men i Stedet fremføres en Masse Jonglørkunster, som aabenbart er Forsøg paa at tildække Realiteten. Det er saaledes ret latterligt at se det ærede Medlems Forklaring paa, hvordan man godtgør Grundejerne denne Ekspropriation af privat Ejendomsret. Først paalægges man 4½ pCt. i Grundskyld ud over, hvad der hidtil er betalt, og saa siger man: saa faar Grundejerne Erstatning for den Ekspropriation i Form af 4 pCt. aarlig i 25 Aar. Altsaa, der skal svares 4½ pCt., hvoraf de 4 tilbagebetales. Det giver ½ pCt. netto, som skal betales uden nogen som helst Erstatning.

Realiteten er da denne, at alle Grundejerne uden noget Vederlag fratages den Værdi, Grundskylden udgør, og at man de følgende 25 Aar nøjes med at betale ekstra ½ pCt. og derefter maa betale 4½ pCt. af den saaledes statsovertagne Grundskyldsværdi. Det er fuldkommen à la Professor Labri: Keine Hexerei, nur Behändigkeit, og Behändigheden bestaar deri, at Retsforbundet faar som Resultat af denne Tryllekunst, at der efter 25 Aars Forløb er betalt 60 pCt. af Grundskylden tilbage. Bygningsskylden skulde oprindelig helt bortfalde, men for stadig at blive i Professor Labris Aand opretholder man den i 25 Aar for derigennem at bevise, at Grundejerne, der slipper for at betale Bygningsskyld i 25 Aar, har faaet Refusion for andre 10 pCt. Men hvorfor saa ikke opretholde den i 1 000 Aar, saa vilde man jo ligefrem bevise, at Grundejerne tjente paa den, ganske vist ikke de Grundejere, der lever nu, men det gør mindre til Sagen i Jonglørkunsten.

Tilbage bliver trods alt 30 pCt., som man ikke finder det Umagen værd at bortforklare, og hvor man derfor aabent erkender, at dem skal Grundejerne betale uden noget Vederlag. Resultatet er altsaa 70 pCt. Behændighed og 30 pCt. Ærlighed.